

ikke ville blive vedtagne, men jeg har kun villet antyde, at jeg ved, at der er flere saadanne Kettelser, der burde foretages. Med Hensyn til Sagens Realitet skal jeg i alt væsentligt henholde mig til den ærede Ordfører for Mindretallet (Scharling). Og saa jeg maa beklage, at man ikke er kommen til et væsentlig andet Resultat her ved tredje Behandling end ved anden Behandling. Det er ganske rigtigt, hvad den ærede Ordfører sagde, at der ikke foreligger nye Oplysninger, og jeg skal derfor heller ikke nu gaa ind paa Enkeltheder, da jeg ikke er i Stand til at motivere Forslagene paa anden Maade, end jeg har gjort det i Anmærkningerne til Finanslovsforslaget og ved anden Behandling; jeg tror, at der er sagt der, hvad der kan siges, at Bevillingernes Nødvendighed der er tilstrækkelig paavist. Det glæder mig dog, at der er de to af den ærede Ordfører nævnte Punkter, med Hensyn til hvilke Flertallet indtager en anden Stilling end tidligere, dels fordi jeg dermed har faaet Anledning til at udtale Paaskjønneelse overfor Udvælgets Flertal for Noget, og dels paa Grund af Realiteten, specielt fordi det hænger sammen med Gevær sagen, og jeg derigennem kan have Haab om, at man virkelig derom kan komme til Forstaelse. Naar den ærede Ordfører talte om visse Punkter, som man ikke kunde gaa ind paa af finantstjelle Grunde, fordi Statskassens Evne derved vilde overstrides, saa er det naturligt en Skjønssag, hvorvidt det kan siges, men det forekommer mig dog mærkeligt, om det virkelig her, hvor det dreier sig om ganske saa Millioner, skulde kunne siges, at det allerede er kommet saa vidt, at man paa Forsvarsvæsenets Omraade maa overstride Statskassens Evne. Man maa jo dog tage Hensyn til den store Mængde Penge, der efterhaanden har ophobet sig i Statskassen, bl. A. fordi man i visse Retninger, navnlig i Retning af Fæstningsanlæg, har gjort saa overordentlig Lidt. Hvad de konstitutionelle Betragtninger angaar, som den ærede Ordfører gjorde gjældende, skal jeg ikke komme videre ind derpaa. Der er ganske vist noget Utaalende i den Udsigt, han aabnede til, at man kunde komme til en Overenskomst med Hensyn til enkelte Punkter, men jeg maa ligesom den ærede Ordfører for Mindretallet (Scharling) sige, at jeg ser ikke ret, hvorledes det skal kunne lykkes. Jeg skal derfor ikke opholde mig derved. Der er kun et eneste Vædringsforslag, hvorom jeg vil tillade mig at udtale et Par Ord, fordi jeg dog endnu ikke har opgivet Haabet om, at det skal kunne sættes igjennem, nemlig Vædringsforslaget Nr. 84. De ville erindre, at der er forlangt 400 Kr.

til hver af 12 Reserve-Intendantter, der ere ansatte som Regnskabsførere. Jeg udtalte mig udførligt herom ved anden Behandling og skal nu kun sige, at den Grund, som i Betænkningen angives til at nægte denne Bevilling, er, at saadanne Spørgsmaal bør afgjøres ved en Lønningsslov, men naar man ser hen til, hvorledes man i Gaar under andre Ministerier, Kultusministeriet og Justitsministeriet, er gaaet ind paa Lønningssforhøielser, kan jeg ikke tillægge denne Grund Betydning, thi Principet er da brudt. Og hvad det foreliggende Tilfælde specielt angaar, vil jeg dog spørge: Er det for Meget at give disse Mænd, der i 10 Aar have gjort Tjeneste ved Regnskabsføring og have med Pengekasser at gjøre, en Løn af 1,200 Kr. eller omtrent 3 Kr. om Dagen. Er 800 Kr. en passende Lønning for disse Mænd? Skulde man dog ikke her kunne se bort fra det i Betænkningen opstillede Princip? Man hører jo tidt, at 3 Kr. om Dagen er ikke for meget for en simpel Arbejder, der har Familie og meget at bruge sine Penge til; men han er dog ikke stillet som disse Folk, der i visse Henseender maa føre et meget kostbarere Liv. Er 3 Kr. ikke for meget for Arbejderen, skulde man synes, at 1,200 Kr. om Aaret ikke er for meget for Folk i disse Stillinger, der tilbids have naaet en Alder af nogle og tredive Aar og i 10 Aar været i Statens Tjeneste. Kun dette Punkt vil jeg bede de Herrer om endnu en Gang overveje; det forekommer mig, at Flertallets Stilling er i ringe Overensstemmelse med Afgjørelserne i Gaar, naar det af den i Betænkningen angivne Grund ikke vil gaa ind paa det forlangte Tillæg.

Jeg skal endnu kun gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til nogle Ytringer, der faldt ved 2den Behandling, som jeg ikke strax kunde besvare, fordi Forhandlingen endte den Dag. Det er navnlig, fordi disse Ytringer ogsaa vedkom Andre, at jeg føler mig forpligtet til at udtale mig derom. De angaa kun to Punkter, og jeg skal omtale dem ganske kort. Hvad det ene Punkt angaar, sigter jeg til de Ytringer, der faldt under den temmelig lange Debat om Gendarmerivæsenet. Der blev fra flere Sider gjort gjældende — jeg skal forresten ikke komme nærmere ind paa den Strid — at Gendarmernes Optraeden ved forskellige Leiligheder havde været uheldig, og at Retsbetjentene ikke yndede Gendarmene og havde benyttet en særegen Fremgangsmaade under visse Omstændigheder, for at ikke Gendarmene skulde være til Stede og irritere Befolkningen. Det blev saaledes sagt af det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valg-